

Sabadell i la poesia (III) / Passa de vegades

 quaderndelesidees.press/sabadell-i-la-poesia-iii-passa-de-vegades/

March 8, 2016

Passa de vegades: arribem a un lloc, un poble, una ciutat, i sentim que ens acull. Que ens abraça. Que podríem quedar-nos-hi sempre. Quan descobrim un lloc així, tenim tendència a tornar-hi repetidament, l'escollim com a primera opció abans que qualsevol altre, volem retrobar-lo, endinsar-nos-hi, reconèixer-nos en aquell paisatge cada cop que hi posem els peus, sentir que d'alguna manera en formem part.

Quan el poeta José Antonio Arcediano em va convidar, juntament amb Jordi Boladeres, a participar en la presentació de la revista Caravansari amb el grup Papers de Versàlia a l'Aliança Francesa de Sabadell, al maig del 2008, aquesta ciutat ja era un lloc que em sentia un poc meu. Hi vivien (hi viuen) amigues molt estimades, i començava a tenir-hi també llaços familiars. Tenia poca idea, però, de la seva vida cultural. Recordo amb afecte aquella tarda a l'Aliança, la calidesa d'Esteban Martínez, Josep Gerona, Marcel Ayats, Josep M. Ripoll. Quilo Martínez no hi era, aquell dia. Recordo l'atenció amb què escoltaren els nostres poemes, i la impressió que els seus em van deixar en la ment, o l'esperit, o el que sigui que rep l'impacte de la poesia que sap tocar el misteri, acaronar-lo, deixar-lo en suspens davant teu i aconseguir que en perduri encara l'aroma. No sé si J. A. Arcediano sabia que aquella tarda m'havia fet un regal impagable. El vincle amb els poetes de Papers de Versàlia es va anar estrenyent, gairebé com un idil·li, primer a partir de les col·laboracions en les *plaquettes* monogràfiques de poesia que llavors publicaven periòdicament i, aviat, com a punt d'inflexió, amb el primer recital de la Festa Major en què vaig participar, el 2009. Aquell dia vaig conèixer, entre d'altres, David Madueño, Víctor Mañosa, Jorge Brotons i Maite Mòdol. El tema, com si el destí ens hagués fet l'ullet, era l'amistat. Llegir un text i sentir-lo germà, reconèixer-hi la pròpia vivència o, en tot cas, sentir que aquelles paraules t'estan tocant alguna corda de l'ànima, passa sovint, i deu ser per això que llegim poesia; però descobrir que aquell batec no s'allunya gens de la persona de la qual emana, és un petit miracle. A través dels versos dels poetes sabadellencs s'han anat teixint vincles humans que han reforçat el lligam amb la ciutat i amb el seu batec cultural. Penso en les ressenyes del blog de David Madueño, Llunàtic, imprescindible, i un poema que parla de l'illa que estimo i m'hi fa tornar com en un somni. En la veu germana de Víctor Mañosa, que entén de desarrelaments, i en els seus meravellosos poemes en gallec, i alguns versos inèdits que se'm queden gravats a desgrat de la mala memòria, "un fill perdut al supermercat / és una porta oberta a una por atàvica (...) / A la fi et trobo, / ofès i plorós / (sé que amb tu, per sempre més, / tindrè por)". I les sinestèsies entre el seu blog i el meu, com si escriguéssim alhora, com si ens llegíssim abans fins i tot d'escriure. La trobada, inoblidable i màgica, amb Quilo Martínez, una tarda que llegíem poemes dedicats a ciutats (el seu Valparaíso i el meu dansant alhora en versos paral·lels). *Las luces nómadas* d'Esteban Martínez, directes al tel de l'ànima que queda tremolant, com una porta mal tancada, quan perds a poc a poc la mare. El mestre Josep M. Ripoll i el seu

“sóc el segon: estima'm”, gravat a la pell i recitat en femení alguns diumenges a la tarda, en la soledat de casa. Els versos de Josep Gerona, “El teu pare et busca en els núvols del cel. / ¿Quines formes pren ara la teva ànima?”, amb el sol capritxós de juny jugant a fet amb el rellotge pintat a la paret del pati de l'Aliança, mentre lliscaven versos de Rilke i notes sublimes de violoncel i piano. Un poema de Maite Mòdol que revé cada cop que veig un gronxador en una plaça. I *Los adolescentes furtivos* de Toni Quero, que a estones m'agrada llegir també en francès de la mà de Renada-Laura Portet, “Sous les porches, / palpite un murmure d'acier et de corps en désir, / les maîtres d'escrime se battent en duel / et entre les pavés / flottent des cadavres d'amoureux / qui s'essaient à des calligrammes”.

Passa de vegades: arribem a un lloc, una ciutat, un poble, i sentim que ens acull. A Sabadell, els versos i les persones han fet d'àncora. I continuem conjurant el buit amb la bellesa, com diu Josep M. Ripoll, “(...) perquè els morts, alats, ens sobrevolin / en lloc de corbar-nos l'esquena”.

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Sònia Moll Gamboa

El 2008 va publicar el seu primer llibre de poemes en solitari, *Non si male nunc*, V Premi Sant Celoni de Poesia i amb un pròleg de Màrius Sampere. Enguany presenta un llibre de proses poètiques, *Creixen malgrat tot les tulipes*, XXXII Premi de Narrativa Curta 25 d'Abril Vila de [...]

[Llegir més](#)

